

Källa: Kalmar. Datum: 1885-09-16.

Prinsen af Wales i Storlien.

Renhjorden i Jemtlandsfjellen. Jemtlands Tidnings referent, som reste prinsen af Wales till möte i Storlien, beskrifwer Storlien och prinsens mottagande her i ett bref, hwarur wi låna följande beskrifning på det renhjordståg, som war ordnad till prinsens ära:

"Det såg för några ögonblick ut, som om hela den jättestora fjellåsen bugtade och böjde sig liksom wattnet under en kraftig bris. Det rörde sig ett myllrande lif der uppe, en lång rad af något, man såg ej hwad, ryckte upp på fjellåsen, aftecknades för några ögonblick skarpt mot dagen, förswann så igen men ersattes strax af en ny rad af det der något. Så fortfor det ett par minuter, hwarefter allt förswann.

Det war renhjorden, som nu till min wän lappfogdens fröjd nalkades. Om en stund kunde man redan urskilja ljudet af skallorna, af hundarnes skall och lapparnes rop. Ännu några minuter, och på närmsta höjd såg man hela hjorden swänga upp. En ståtlig syn. I teten en lapp i sin brokiga drägt, ledande en storhornig renoxe, så i raka, wäl ordnade led hjorden med hundarne på sidorna, sist några wakter. Det war omkring ett par tusental renar, som nu marscherade fram här med den för dessa djur egendomliga, wärdiga gången: halsarne böjda framåt och nedåt och frambenen sträckta liksom till simtag. Raka, wäl ordnade leder, som sagdt. Ingen oordning, ingen oreda, intet djur utom ledet, den lille waksamme hunden såg om den saken.

Och allt närmare kommer skaran, allt närmare höras lapparnes skrikande röster — då med ens hela hjorden gör helt om och snabbt som blixten sätter af samma wäg som den kommit. Lapparne skräna förfärligt, hundarna gifwa stormskall, der uppstår en förskräcklig willerwalla. Renarne ha blifwit skrämde af något och rusa allt jemnt tillbaka, skingrande sig under flykten hit och dit. Lapparne förmå ej följa med, endast. de små raska hundarne äro hack i häl efter de flyende, sökande drifwa dem till sammans igen. Men det är swårt. De flesta renarne hafwa redan spridt sig utefter den milsbreda fjellslutningen och äro omöjliga att hinna upp. Och hundarne woro ej heller tillräckligt många. Men hwad de arbetade, de små lätta djuren. Än här, än der söka de med skall och bett drifwa ihop de skingrade. De arbeta med mun och ben otroligt — och om en qwart eller så har det werkligen lyckats dem att drifwa ihop en liten hjord igen, med hwilken de under sträng waksamhet åter rycka ned mot dalen. Men det är endast en liten hjord, som sagdt, knappt hälften af hwad som nyss war här nere, de lyckades få ihop.

Och inte den lilla delen ens fingo de raska hundarne behålla qwar. Ännu en gång gjorde renarne en löpning uppåt fjellet och ännu en gång måste hundarne ut på luff. Och sedan de efter en god stunds styft arbete åter lyckats få ihop hjorden, så war den decimerad till ej mer än fyra a fem hundra renar. Flere fick Walesprinsen ej heller se, ehuru han war lofwad en hjord på några tusen.

På mindre än en half timme war frukosten undanstökad, och prinsen och hans sällskap skulle nu, innan tåget gick, gå och titta på renhjorden, hwars glesnade skara drifwits till närheten af stationshuset. Nobla djur allesamman. Ett af dem, en präktig oxen med ett par de wäldigaste horn man någonsin sitt, fick äran att klappas af den prinsliga handen. Den, som förde fram det wackra djuret, war den bekante lappmannen Rike-Jens. Gubben Jens hade litet swårt att skilja mellan höghetera här. När han på baron Dicksons uppmaning skulle leda fram renen till

prinsen, som stod några steg ifrån, gick han först till Allen Young, ishafsfararen, den han trodde vara prinsen. På dennes afböjande rörelse wände han sig derefter till lord Suffield, men då äfwen denne icke tycktes vara den rätte, skrek gubben smått retad till baron Dickson: "Du får lof att tala om för mig, hwem som är prinsen af de här herrarne." När han då omsider fått syn på den rätte, utbrast gubben förwånad: "Inte ser han nt som en prins inte!"

I prinsens följe befann sig så wäl fotograf som tecknare, hwilka under tiden tagit ett par afbildningar af renhjorden. I den senares skizzbok såg jag dessutom en wäl lyckad bild af gubben Jens karakteristiska anlete, en teckning af lappfogden i full ornat samt åtskilliga lapptyper."

